

Маргар. За една цивилизирана *демуазела* срамътъ значи нуда, нито има идея за срамъ.

Марійка. За насъ срамътъ е голѣмо нѣщо, господине.

Маргар. [*къмъ Анка и Димитракия*] Видите ли българскитѣ майки какви *мизерабили* идеи даватъ на дѣщеритѣ си?

Димитр. За такива стари брантии холера, холера.

Анеа. Браво, Деметріюсъ, такава хората? . . .

Маргар. Негова милостъ има *резон*: такивато стари спиратъ *прогреса* на цивилизацията, която изискува *персоналната* и *индивидуалната либертате*: не трѣба срамъ, не трѣба страхъ. Сички *нации* въ Европата сѣ прегърнали днесъ цивилизацията, само вѣй, Българетѣ, не щете да са *конформирате* и *модифицирате*. Вѣй младитѣ не трѣба да слушатъ старитѣ раждиви глави, а гледайте напредъ къмъ прогреса на цивилизацията. Вѣй трѣба да имитирате като насъ европейци, които визитираме града ви; да са запознавате съсъ насъ и да слушатъ нашитѣ *инструкции*. Да гледате какъ са носимъ, какъ приказваме, какъ сѣдимъ, какъ ѣдемъ и пиемъ; и вѣй тѣй да са носите, тѣй да приказвате, тѣй да сѣдите, тѣй да ѣдете, пиете и. . . .

Анка. Вижъ, Марійке, азъ не ли ти казвахъ? Слушай сега—Разумъ ли?

Марійка. Разумѣхъ [*на себе си*] Да станемъ маймуни.

Анка. [*къмъ Маргариди*] Ахъ, колко желаѣхъ да отидѣ на Европата, па знаѣхъ азъ. . . .

Маргар. *Мадмуазель*, и това е възможно, стига да го желаешъ отъ сърдце.

Анеа. Мосійо, хората ли е? Да има *колай* утрѣ да тръгнѣ.

(*Маргариди олавя Анка за ръка и я отвежда на една страна. Сжщото направя и Димитраки съ Марійка и отива на друга страна на сцената*).

Маргариди. *Ма шер Аннетъ*, бѣди сигурна, какъ ще видишь скоро Европата, стига да са оставишь на моето *диспозиране*.

Анка. Ахъ, дано!

Маргар. [*на старни*] Не ма разумъ.

Димитр. Ти, Марійке, не трѣба да слушашъ вече майка си: тя е вече стара и умътъ ѣ са извѣлъ. Азъ та обичамъ като моя сестра, за това искамъ да та цивилизирамъ.

Марійка. Благодарѣ ти, но тѣзи цивилизация не е като за мене.

Маргар. *Ма птитъ ами*, тамъ ще видишь много градове, аѣто цивилизацията е на върха.